is het nou dat die duivel ruzie maakt om de vrouwen

of is het om dat hij dingen zegt om mij er in mee te lokken om tegenkracht te bieden tegen zijn leerlingen

je moet altijd een tegenkracht bouwen voor je muur

kwamen
284
dichterbij en luisterden belangstellend, doch de opperpriester zond mij zijn haat toe. Ik was echter geheel mijzelf, mijn leider was aanwezig. Nu vroeg de Koningin: „Priester van Isis, hoe zijn uw gevoelens, wanneer u deze wonderen door de Goden beleeft?"
„Het gevoel, dat in mij is, wijze Koningin, is het voelen en denken van het kind, dat nog niet geboren is. Er komt stilte en rust in mij. Wanneer mijn één-zijn volkomen is beleef ik de wonderen."
Allen verloren den vasten grond onder hun voeten en zweefden met mij in de ruimte. Mijn Vader dacht het licht in mij te moeten verduisteren en zei: „Kunt gij uw gevoelens verklaren, zoodat wij de aarde voelen en hetgeen ons toebehoort, maai- toch daar zijn en de Goden kunnen volgen?"
Allen keken naar mij, mijn Vader scheen zeer verheugd over zijn vraag te zijn en zijn gedachten waren „geef antwoord, jongeling..'
Dectar beefde, doch ik stelde hem gerust, toen ik antwoordde:
„Groote meester, Vader van Isis, indien ik u zeg, dat er hier duisternis heerscht, terwijl toch de zon schijnt, dat hier de Goden leven en mij met de wetten verbinden, kunt u dit dan aanvaarden?"
Hij dacht na en zei: „Is dat de verklaring van hetgeen ik vroeg?"
Ik was gereed en antwoordde: „Is het voor u mogelijk, uw ge voelens en concentratie in te stellen? Weet u dan, dat het „veraf"-zijn, het „dichtbij"-zijn is? Dat gij u zelf moet verliezen, wilt u de wetten leeren kennen en beleven? Was het u mogelijk, toen

u in uw moeder sliep en het groeiingsproces zich voltrok, haar voor ongeluk te waarschuwen? Wanneer in ons het gevoel is, wat zeggen dan woorden, wat zijn zinnen en wat is een taal? Waarom te vragen, als het antwoord uw eigen leven uitmaakt? Waarom te zoeken naar warmte en naar wijsheid, als het eeuwige leven u gegeven is?”
Een ijzige stilte trad in en de Pharao zei: „De Goden willen, beste Iseués, dat wij ons gereed maken, om hetgeen zij te zeggen heb ben te verstaan en te voelen. Denkt gij niet, dat mijn gedachten verklaren, hetgeen gezegd is?”
Doch de opperpriester was zichzelf en antwoordde: „Mochten de Goden wat dichterbij komen, groote Pharao, dan verandert alles en raakt hetgeen zij zeggen de aarde, waarop wij leven en dan zal ons verstand het begrijpen en de gevleugelde zal verwazen.”
De Pharao begreep hem en trachtte een glimlach te onder drukken.
„Is er ontevredenheid in u, beste Iseués, dat gij de Goden dwingt wat dichterbij en tot ons te komen? Lijkt u het middel, waardoor zij spreken, te ver weg?”
Er was opstand in mijn Vader, die den Pharao vermaakte en met hem allen die aanwezig waren. Onze strijd, van bloed tegen bloed, jeugd tegen ouderdom, had nu een aanvang genomen. Doch hij was zichzelf en antwoordde:
„Tusschen leven en dood liggen vele werelden, groote Pharao, waarvan wij allen nog niets weten, doch die wij wellicht mogen waarnemen.”
Zijn antwoord begreep ik, ook de Pharao aanvaardde het, maar zijn gevoelens en gedachten waren anders. Ik boog diep voor de Koningin en zei: „De Goden zeggen mij, wijze Koningin, dat ik u de krachten en machten moet toonen, die tusschen leven en dood als wetten worden beleefd. Gij allen kent de wetten niet en gij zult ze van de Goden aanvaarden, omdat ze u worden getoond.”
Ik stond in hun midden en zij luisterden gespannen naar de woorden, die ik nu tot hen allen sprak.
„U ziet het, mijn handen zijn leeg. Hier in deze ruimte zie ik prachtige vruchten, maar ze zijn voor u onzichtbaar. Ik zie dus in een andere wereld, waarin de Goden leven. De Goden willen nu, dat ik eenige vruchten voor u pluk, zoodat het wondei’ voor uw oogen zal geschieden.”
Mij tot den opperpriester wendend zei ik: „Ziet u, Vader van Isis, dat ik met de Goden één ben? Kunt u al dit prachtiige leven zien? Ziet u daar voor U die mooie bloemen?”
De Pharao vroeg aan den opperpriester: „Is hetgeen hij zegt waarheid?”
Mijn Vader zag niets en antwoordde: „Wij hebben in den Tempel priesters leeren kennen, die dachten te zien. Ik zie die wereld niet, groote Pharao.”
Ik keek naar de Koningin, strekte mijn handen uit, trad naar haar toe en voelde een enorme kracht in mij komen; ik werd met het wonder verbonden. Ik zag de vruchten voor mij en

plukte ze, bracht ze tegelijk naar de aarde en allen zagen het
wonder gebeuren. In mijn handen lagen de geestelijke vruchten,
286

hoe meer je liefde en prachtige leven leer kennen
\

kan je meer onderscheiden

Mijn Vader zag niets en antwoordde: „Wij hebben in den Tempel priesters
leeren kennen, die dachten te zien. Ik zie die wereld
niet, groote Pharao.”,,,

kwamen
284
dichterbij en luisterden belangstellend, doch de opperpriester
zond mij zijn haat toe. Ik was echter geheel mijzelf, mijn leider
was aanwezig. Nu vroeg de Koningin: „Priester van Isis, hoe zijn
uw gevoelens, wanneer u deze wonderen door de Goden beleeft?”

„Het gevoel, dat in mij is, wijze Koningin, is het voelen en denken van het kind, dat nog niet geboren is. Er komt stilte en rust in mij. Wanneer mijn één-zijn volkomen is beleef ik de wonderen.”
Allen verloren den vasten grond onder hun voeten en zweefden met mij in de ruimte. Mijn Vader dacht het licht in mij te moeten verduisteren en zei: „Kunt gij uw gevoelens verklaren, zoodat wij de aarde voelen en hetgeen ons toebehoort, maai- toch daar zijn en de Goden kunnen volgen?”
Allen keken naar mij, mijn Vader scheen zeer verheugd over zijn vraag te zijn en zijn gedachten waren „geef antwoord, jongeling..’
Dectar beefde, doch ik stelde hem gerust, toen ik antwoordde:
„Groote meester, Vader van Isis, indien ik u zeg, dat er hier duisternis heerscht, terwijl toch de zon schijnt, dat hier de Goden leven en mij met de wetten verbinden, kunt u dit dan aanvaarden?”
Hij dacht na en zei: „Is dat de verklaring van hetgeen ik vroeg?”
Ik was gereed en antwoordde: „Is het voor u mogelijk, uw ge voelens en concentratie in te stellen? Weet u dan, dat het „veraf”-zijn, het „dichtbij”-zijn is? Dat gij u zelf moet verliezen, wilt u de wetten leeren kennen en beleven? Was het u mogelijk, toen u in uw moeder sliep en het groeiingsproces zich voltrok, haar voor ongeluk te waarschuwen? Wanneer in ons het gevoel is, wat zeggen dan woorden, wat zijn zinnen en wat is een taal? Waarom te vragen, als het antwoord uw eigen leven uitmaakt? Waarom te zoeken naar warmte en naar wijsheid, als het eeuwige leven u gegeven is?”
Een ijzige stilte trad in en de Pharao zei: „De Goden willen, beste Iseués, dat wij ons gereed maken, om hetgeen zij te zeggen heb ben te verstaan en te voelen. Denkt gij niet, dat mijn gedachten verklaren, hetgeen gezegd is?”
Doch de opperpriester was zichzelf en antwoordde: „Mochten de Goden wat dichterbij komen, groote Pharao, dan verandert
alles en raakt hetgeen zij zeggen de aarde, waarop wij leven en dan zal ons verstand het begrijpen en de gevleugelde zal verwazen.”
De Pharao begreep hem en trachtte een glimlach te onder drukken.
„Is er ontevredenheid in u, beste Iseués, dat gij de Goden dwingt wat dichterbij en tot ons te komen? Lijkt u het middel, waardoor zij spreken, te ver weg?”
Er was opstand in mijn Vader, die den Pharao vermaakte en met hem allen die aanwezig waren. Onze strijd, van bloed tegen bloed, jeugd tegen ouderdom, had nu een aanvang genomen. Doch hij was zichzelf en antwoordde:
„Tusschen leven en dood liggen vele werelden, groote Pharao, waarvan wij allen nog niets weten, doch die wij wellicht mogen waarnemen.”
Zijn antwoord begreep ik, ook de Pharao aanvaardde het, maar zijn gevoelens en gedachten waren anders. Ik boog diep voor de Koningin en zei: „De Goden zeggen mij, wijze Koningin, dat ik u de krachten en machten moet toonen, die tusschen leven en

dood als wetten worden beleefd. Gij allen kent de wetten niet
en gij zult ze van de Goden aanvaarden, omdat ze u worden
getoond.”
Ik stond in hun midden en zij luisterden gespannen naar de
woorden, die ik nu tot hen allen sprak.
„U ziet het, mijn handen zijn leeg. Hier in deze ruimte zie ik
prachtige vruchten, maar ze zijn voor u onzichtbaar. Ik zie dus
in een andere wereld, waarin de Goden leven. De Goden willen
nu, dat ik eenige vruchten voor u pluk, zoodat het wondei’ voor
uw oogen zal geschieden.”
Mij tot den opperpriester wendend zei ik: „Ziet u, Vader van Isis,
dat ik met de Goden één ben? Kunt u al dit prachtiige leven zien?
Ziet u daar voor U die mooie bloemen?”
De Pharao vroeg aan den opperpriester: „Is hetgeen hij zegt
waarheid?”
Mijn Vader zag niets en antwoordde: „Wij hebben in den Tempel priesters
leeren kennen, die dachten te zien. Ik zie die wereld
niet, groote Pharao.”
Ik keek naar de Koningin, strekte mijn handen uit, trad naar
haar toe en voelde een enorme kracht in mij komen; ik werd
met het wonder verbonden. Ik zag de vruchten voor mij en
plukte ze, bracht ze tegelijk naar de aarde en allen zagen het
wonder gebeuren. In mijn handen lagen de geestelijke vruchten,
286

is het nou dat die duivel ruzie maakt om de vrouwen

of is het om dat hij dingen zegt om mij er in mee te lokken om tegenkracht te bieden
tegen zijn leerlingen

je moet altijd een tegenkracht bouwen voor je muur

Als al die schimmen, die zielen, Venry, het nieuwe en volgende
leven ontvangen en weer op Isis terugkeeren, dan, je kunt ook dit aanvaarden, volgt er een strijd op leven en dood en gaan al
die meesters ten onder.
„Ga heen en leer u zelf kennen, leg af al die gevoelens en die verlangens en dood ze.” Hoe vaak heb ik dat moeten hooren?
En wat doen zij ? Ik zie de schimmen, Venry, van al die leventjes en de priesteressen, die uit dit leven verdwenen. Zij allen roepen
129
mij toe hen te helpen, omdat de Goden het willen. En toch sta ik machteloos toe te zien, Venry, en weet met al deze geheimen geen raad meer. Zou je hart daar tegen kunnen, Venry? Zal je zoo sterk kunnen zijn, als ik je alles zou vertellen? Is het dan zoo vreemd, Venry, dat mij soms droefheid overvalt?
Ik schreide tranen, maar niet van zwakte, doch ik vroeg mij af, of de Goden het goed vonden en of de Pharao dit alles wist. Hoe heb ik gebeden, Venry, gebeden om antwoord, maar de Goden hoorden mij niet en ik dacht, dat ik het wist. Zou het kunnen zijn, Venry, omdat er ook in mij zulke gevoelens zijn? Maar ik zweer je, mijn leven is ongerept, ik ben niet slecht geweest. Mijn eigen leven geef ik voor de waarheid, voor mijn zieken en ieder ander die mij noodig heeft, maar vooral om het waarachtige te leeren kermen. Want is dat niet machtig? In mij leeft het en ik voel de natuurlijkheid van deze gevoelens.
De winter en zomer zij n mij lief en ik kan zonder eten en drinken en ben gereed de zieken te helpen, met alles wat in mij is. Vele zonnen lang kan ik wachten op mijn eigen dood en **ik kan één zijn met de duisternis, maar te moeten verdragen,** Venry, dat mijn hart blijft kloppen en verlangen, is niet uit te houden.
O, mijn vriend, hoe moet ik je waarschuwen. Als je dit overvalt, dan zal je niets kunnen zien en niet uittreden, zal je niets ont vangen, omdat het je innerlijk verbrandt. En in de duisternis komen wezens tot je en moet je weten hoe sterk je bent. Daarom vertelde ik je hiervan. En ze zijn als menschen, Venry, en toch schimmen, doch zij behooren tot hen die reeds dood zijn. Wan neer je hen benaderen wilt, gaan ze heen, doch ze komen tot je terug en gaan dan in je.
Als priester moet je alles o ver winnen. Je moet het willen zien en beleven en toch jezelf blijven. Hoe machtig ze zijn kan je voelen, als ik zeg, dat ze lief hebben en oliën en de allerbeste kruiden bezitten, die alleen de Pharao kent en bezit en die uit andere landen komen, maar die toch in hun bezit zijn. Zij kennen vele geheimen, Venry, en zij zullen je vragen naar hen te luisteren, want zij maken muziek en dansen hun schimmendans. Maar, o, wee, beste Venry, als je dat mooi vindt.
•* Je bent nu nog jong, maar je ziel is oud en ze trekken dat vuur — in je omhoog. Zij doen het bij je ontbranden. Zorg, beste vriend, dat je daarin jezelf blijft, dat ze je niet overvallen, want dan heb ik geen hoop meer. Dan verdroog ik, zooals het vleesch, dat men

hier bewaart. Denk niet, Venry, dat ik nu in raadselen spreek,
het is heel noodig, dat ik je hiervan vertel.”
130
Dectar vertelde mij afschuwelijke dingen. Voorzichtig maakte
hij mij duidelijk, wat mij te wachten stond. Door zijn eigen ver
driet en verlangens bracht hij mij in de geheimen van Isis. Dectar
was een meester, een fijnbesnaard wezen en een waarachtig
menschenkind.
Hij ging verder:
„Mijn praten lijkt niet erg belangrijk, is ’t niet, Venry? Doch er
mag geen achteloosheid in je zijn. Het komt voor, dat ik als een
smeekeling ben, maar ik weet, dat je mij niet zult verstoeten,
zoodat ik „de weide” mag betreden, waar het steeds groen is
en de bloemen in bloei staan. Al dat eeuwigdurende leven, beste
Venry, lacht je toe. Maar als de schemering op trekt, moet je
naar je stof lichaam terugkeeren. Hoe het daar is, weet ik, ook
al heb ik het in mijn korte leven, dat ik op Isis ben, nog niet
mogen beleven.”
„Vanwaar weet je dit, Dectar?”
„Het ligt in mijn ziel, Venry; zooals in jou gaven zijn, waren die
gevoelens en dit weten in mij, toen ik werd geboren. Ik zag „de
weide” voor mij, als kind kon ik heel duidelijk zien. Soms speelde
ik op „de weide” en toch leefde mijn stoffelijke lichaam op aarde
en je weet hoe dat mogelijk is.
Op „de weide” kun je heerlijk wandelen; dat is als een reis door
de ruimte. De betoovering, die daar vanuit gaat, is hemels. Ik
ben daar lang geleden reeds geweest, Venry, maar toen was ik
iemand anders en ik had dus een ander lichaam en een anderen
naam. Maar dat leven zie ik heel duidelijk voor mij.
Toen ik daar was, kende ik haar en zij was zoo lief, o, zoo lief,
Venry. Vaak denk ik daaraan en dan zie ik mijzelf en haar en
wandelen wij in de stilte. En naar aanleiding daarvan weet ik,
dat zij op aarde is en ik zie haar dan opnieuw. Dan weet ik, dat
ook zij een nieuw lichaam heeft ontvangen. Maar dan, beste
Venry, komen de verlangens in mij wakker, want mijn ziel is
met haar één. Ook denk ik, dat zij een priesteres is, want dan
voel ik haar dicht bij mij en zoek ik haar op Isis. Maar maak
ik mij daarentegen geheel leeg, om de gevoelens en mijn zien te
volgen, dan zie ik haar in de wereld.
In het gelaat, dat zij nu bezit, Venry, zie ik toch het andere en
dat, Venry, is mij zoo lief, want zij is van mij, alléén van mij,
Venry. Haar ziel en mijn ziel zijn één; de Goden maakten van
ons één wezen en dat zal eeuwig zoo blijven. Maar wij moesten
weer uiteen, Venry, en dat beleven alle menschen. Er is maar
één ziel, die tot ons behoort en wij kennen die ziel, ook al ben
131
ik thans een priester. Ik kan niet gelooven, dat

Als al die schimmen, die zielen, Venry, het nieuwe en volgende
leven ontvangen en weer op Isis terugkeeren, dan, je kunt ook dit aanvaarden, volgt er een strijd op leven en dood en gaan al
die meesters ten onder.
„Ga heen en leer u zelf kennen, leg af al die gevoelens en die verlangens en dood ze.” Hoe vaak heb ik dat moeten hooren?
En wat doen zij ? Ik zie de schimmen, Venry, van al die leventjes en de priesteressen, die uit dit leven verdwenen. Zij allen roepen
129
mij toe hen te helpen, omdat de Goden het willen. En toch sta ik machteloos toe te zien, Venry, en weet met al deze geheimen geen raad meer. Zou je hart daar tegen kunnen, Venry? Zal je zoo sterk kunnen zijn, als ik je alles zou vertellen? Is het dan zoo vreemd, Venry, dat mij soms droefheid overvalt?
Ik schreide tranen, maar niet van zwakte, doch ik vroeg mij af, of de Goden het goed vonden en of de Pharao dit alles wist. Hoe heb ik gebeden, Venry, gebeden om antwoord, maar de Goden hoorden mij niet en ik dacht, dat ik het wist. Zou het kunnen zijn, Venry, omdat er ook in mij zulke gevoelens zijn? Maar ik zweer je, mijn leven is ongerept, ik ben niet slecht geweest. Mijn eigen leven geef ik voor de waarheid, voor mijn zieken en ieder ander die mij noodig heeft, maar vooral om het waarachtige te leeren kermen. Want is dat niet machtig? In mij leeft het en ik voel de natuurlijkheid van deze gevoelens.
De winter en zomer zij n mij lief en ik kan zonder eten en drinken en ben gereed de zieken te helpen, met alles wat in mij is. Vele zonnen lang kan ik wachten op mijn eigen dood en **ik kan één zijn met de duisternis, maar te moeten verdragen,** Venry, dat mijn hart blijft kloppen en verlangen, is niet uit te houden.
O, mijn vriend, hoe moet ik je waarschuwen. Als je dit overvalt, dan zal je niets kunnen zien en niet uittreden, zal je niets ont vangen, omdat het je innerlijk verbrandt. En in de duisternis komen wezens tot je en moet je weten hoe sterk je bent. Daarom vertelde ik je hiervan. En ze zijn als menschen, Venry, en toch schimmen, doch zij behooren tot hen die reeds dood zijn. Wan neer je hen benaderen wilt, gaan ze heen, doch ze komen tot je terug en gaan dan in je.
Als priester moet je alles o ver winnen. Je moet het willen zien en beleven en toch jezelf blijven. Hoe machtig ze zijn kan je voelen, als ik zeg, dat ze lief hebben en oliën en de allerbeste kruiden bezitten, die alleen de Pharao kent en bezit en die uit andere landen komen, maar die toch in hun bezit zijn. Zij kennen vele geheimen, Venry, en zij zullen je vragen naar hen te luisteren, want zij maken muziek en dansen hun schimmendans. Maar, o,

wee, beste Venry, als je dat mooi vindt.
•* Je bent nu nog jong, maar je ziel is oud en ze trekken dat vuur — in je omhoog. Zij doen het bij je ontbranden. Zorg, beste vriend, dat je daarin jezelf blijft, dat ze je niet overvallen, want dan heb ik geen hoop meer. Dan verdroog ik, zooals het vleesch, dat men hier bewaart. Denk niet, Venry, dat ik nu in raadselen spreek, het is heel noodig, dat ik je hiervan vertel.”

130

Dectar vertelde mij afschuwelijke dingen. Voorzichtig maakte hij mij duidelijk, wat mij te wachten stond. Door zijn eigen ver driet en verlangens bracht hij mij in de geheimen van Isis. Dectar was een meester, een fijnbesnaard wezen en een waarachtig menschenkind.

Hij ging verder:

„Mijn praten lijkt niet erg belangrijk, is ’t niet, Venry? Doch er mag geen achteloosheid in je zijn. Het komt voor, dat ik als een smeekeling ben, maar ik weet, dat je mij niet zult verstoeten, zoodat ik „de weide” mag betreden, waar het steeds groen is en de bloemen in bloei staan. Al dat eeuwigdurende leven, beste Venry, lacht je toe. Maar als de schemering op trekt, moet je naar je stof lichaam terugkeeren. Hoe het daar is, weet ik, ook al heb ik het in mijn korte leven, dat ik op Isis ben, nog niet mogen beleven.”

„Vanwaar weet je dit, Dectar?”

„Het ligt in mijn ziel, Venry; zooals in jou gaven zijn, waren die gevoelens en dit weten in mij, toen ik werd geboren. Ik zag „de weide” voor mij, als kind kon ik heel duidelijk zien. Soms speelde ik op „de weide” en toch leefde mijn stoffelijke lichaam op aarde en je weet hoe dat mogelijk is.

Op „de weide” kun je heerlijk wandelen; dat is als een reis door de ruimte. De betoovering, die daar vanuit gaat, is hemels. Ik ben daar lang geleden reeds geweest, Venry, maar toen was ik iemand anders en ik had dus een ander lichaam en een anderen naam. Maar dat leven zie ik heel duidelijk voor mij.

Toen ik daar was, kende ik haar en zij was zoo lief, o, zoo lief, Venry. Vaak denk ik daaraan en dan zie ik mijzelf en haar en wandelen wij in de stilte. En naar aanleiding daarvan weet ik, dat zij op aarde is en ik zie haar dan opnieuw. Dan weet ik, dat ook zij een nieuw lichaam heeft ontvangen. Maar dan, beste Venry, komen de verlangens in mij wakker, want mijn ziel is met haar één. Ook denk ik, dat zij een priesteres is, want dan voel ik haar dicht bij mij en zoek ik haar op Isis. Maar maak ik mij daarentegen geheel leeg, om de gevoelens en mijn zien te volgen, dan zie ik haar in de wereld.

In het gelaat, dat zij nu bezit, Venry, zie ik toch het andere en dat, Venry, is mij zoo lief, want zij is van mij, alléén van mij, Venry. Haar ziel en mijn ziel zijn één; de Goden maakten van ons één wezen en dat zal eeuwig zoo blijven. Maar wij moesten weer uiteen, Venry, en dat beleven alle menschen. Er is maar één ziel, die tot ons behoort en wij kennen die ziel, ook al ben

131
ik thans een priester. Ik kan niet gelooven, dat

is het nou dat die duivel ruzie maakt om de vrouwen

of is het om dat hij dingen zegt om mij er in mee te lokken om tegenkracht te bieden tegen zijn leerlingen

je moet altijd een tegenkracht bouwen voor je muur

kwamen
284
dichterbij en luisterden belangstellend, doch de opperpriester
zond mij zijn haat toe. Ik was echter geheel mijzelf, mijn leider
was aanwezig. Nu vroeg de Koningin: „Priester van Isis, hoe zijn
uw gevoelens, wanneer u deze wonderen door de Goden beleeft?”
„Het gevoel, dat in mij is, wijze Koningin, is het voelen en denken
van het kind, dat nog niet geboren is. Er komt stilte en rust in
mij. Wanneer mijn één-zijn volkomen is beleef ik de wonderen.”
Allen verloren den vasten grond onder hun voeten en zweefden
met mij in de ruimte. Mijn Vader dacht het licht in mij te moeten
verduisteren en zei: „Kunt gij uw gevoelens verklaren, zoodat
wij de aarde voelen en hetgeen ons toebehoort, maai- toch daar
zijn en de Goden kunnen volgen?”
Allen keken naar mij, mijn Vader scheen zeer verheugd over
zijn vraag te zijn en zijn gedachten waren „geef antwoord,

jongeling..'
Dectar beefde, doch ik stelde hem gerust, toen ik antwoordde:
„Groote meester, Vader van Isis, indien ik u zeg, dat er hier
duisternis heerscht, terwijl toch de zon schijnt, dat hier de
Goden leven en mij met de wetten verbinden, kunt u dit dan
aanvaarden?"
Hij dacht na en zei: „Is dat de verklaring van hetgeen ik vroeg?"
Ik was gereed en antwoordde: „Is het voor u mogelijk, uw ge
voelens en concentratie in te stellen? Weet u dan, dat het „veraf"-
zijn, het „dichtbij"-zijn is? Dat gij u zelf moet verliezen, wilt u
de wetten leeren kennen en beleven? Was het u mogelijk, toen
u in uw moeder sliep en het groeiingsproces zich voltrok, haar
voor ongeluk te waarschuwen? Wanneer in ons het gevoel is,
wat zeggen dan woorden, wat zijn zinnen en wat is een taal?
Waarom te vragen, als het antwoord uw eigen leven uitmaakt?
Waarom te zoeken naar warmte en naar wijsheid, als het eeuwige
leven u gegeven is?"
Een ijzige stilte trad in en de Pharao zei: „De Goden willen, beste
Iseués, dat wij ons gereed maken, om hetgeen zij te zeggen heb
ben te verstaan en te voelen. Denkt gij niet, dat mijn gedachten
verklaren, hetgeen gezegd is?"
Doch de opperpriester was zichzelf en antwoordde: „Mochten de Goden wat
dichterbij komen, groote Pharao, dan verandert
alles en raakt hetgeen zij zeggen de aarde, waarop wij leven en
dan zal ons verstand het begrijpen en de gevleugelde zal verwazen."
De Pharao begreep hem en trachtte een glimlach te onder
drukken.
„Is er ontevredenheid in u, beste Iseués, dat gij de Goden dwingt
wat dichterbij en tot ons te komen? Lijkt u het middel, waardoor
zij spreken, te ver weg?"
Er was opstand in mijn Vader, die den Pharao vermaakte en
met hem allen die aanwezig waren. Onze strijd, van bloed tegen
bloed, jeugd tegen ouderdom, had nu een aanvang genomen. Doch
hij was zichzelf en antwoordde:
„Tusschen leven en dood liggen vele werelden, groote Pharao,
waarvan wij allen nog niets weten, doch die wij wellicht mogen
waarnemen."
Zijn antwoord begreep ik, ook de Pharao aanvaardde het, maar
zijn gevoelens en gedachten waren anders. Ik boog diep voor de
Koningin en zei: „De Goden zeggen mij, wijze Koningin, dat ik
u de krachten en machten moet toonen, die tusschen leven en
dood als wetten worden beleefd. Gij allen kent de wetten niet
en gij zult ze van de Goden aanvaarden, omdat ze u worden
getoond."
Ik stond in hun midden en zij luisterden gespannen naar de
woorden, die ik nu tot hen allen sprak.
„U ziet het, mijn handen zijn leeg. Hier in deze ruimte zie ik
prachtige vruchten, maar ze zijn voor u onzichtbaar. Ik zie dus
in een andere wereld, waarin de Goden leven. De Goden willen
nu, dat ik eenige vruchten voor u pluk, zoodat het wondei' voor
uw oogen zal geschieden."

Mij tot den opperpriester wendend zei ik: „Ziet u, Vader van Isis,
dat ik met de Goden één ben? Kunt u al dit prachtiige leven zien?
Ziet u daar voor U die mooie bloemen?”
De Pharao vroeg aan den opperpriester: „Is hetgeen hij zegt
waarheid?”
Mijn Vader zag niets en antwoordde: „Wij hebben in den Tempel priesters
leeren kennen, die dachten te zien. Ik zie die wereld
niet, groote Pharao.”
Ik keek naar de Koningin, strekte mijn handen uit, trad naar
haar toe en voelde een enorme kracht in mij komen; ik werd
met het wonder verbonden. Ik zag de vruchten voor mij en
plukte ze, bracht ze tegelijk naar de aarde en allen zagen het
wonder gebeuren. In mijn handen lagen de geestelijke vruchten,
286

hoe meer je liefde en prachtige leven leer kennen
\

kan je meer onderscheiden

Mijn Vader zag niets en antwoordde: „Wij hebben in den Tempel priesters
leeren kennen, die dachten te zien. Ik zie die wereld
niet, groote Pharao.”,,,

wees met ze 3je en god is bij je wel christus toen er ooit
\
1 spier groep op 2 manieren

1 heel brood per dag

meer 3 maanden drie keer is scheep recht van uit het hart

occult training jeugd

iets zachter in mic praten helpt ook

door dat ik 1 op 1 in gesprek ben kan derde mee praten en anders om enz

occult

over 2 nachten in de dag kijken

occult

rots op de zee en afstand naar ander land
schilderij vliegen
nacht foto kruis ank 778 woord

geest jonger woorden maar ook duizenden jaren ouder

waren als duivels en als dieren niet konden zijn.
Tot mij kwam: „Hun leven is onbewust, zij weten van hun eigen bestaan niets af en zijn gereed je te bespringen."
Deze verklaring was weer van mijn leider en daarvoor was ik heel dankbaar. Ik leefde dus in de werkelijkheid. Toen ik naar
hun doen en laten stond te kijken, begreep ik het ellendige van hun duister leven. Wat zij deden was niet menschelijk, een dier leefde anders. Doch dat onmenschelijke hield mij gevangen en op dit oogenblik had ik mijzelf al weer vergeten. Zij voelden dat ik hen gadesloeg en stormden op mij af.
Nu had ik mijn concentratie moeten instellen en mijn kennis der magische wetten moeten gebruiken. In het bewustzijn van al deze krachten, had ik hen allen kunnen weerstaan en een open strijd aanvaarden. Doch een plotseling opkomend gevoel deed mij anders besluiten en ik nam de vlucht. Door al die holen en krotten zocht ik mij een weg, doch ik voelde, dat zij mij zou den insluiten. Ondertusschen botste ik ergens tegen op, zoodat mijn hoofd pijn deed. Onder mijn vlucht stelde ik mij weer op hen in, want ik wilde weten of zij mij volgden. Zij hadden mij geheel ingesloten, een nieuwe en weer andere angst overrom pelde mij en ik zonk

bewusteloos ineen.
Toen ik wakker werd en wilde weten waar zij waren, zag ik, dat de duisternis om mij heen was, doch een andere dan die, waarin ik was geweest. Hadden de demonen mij niet vernietigd? Waar was ik? Ik leefde weer in een duisternis. Was ik nog in die wereld? **Toen ik mijn rustbed voelde, was het mij duidelijk, dat ik weer een nieuw wonder had beleefd**. Wie had mij naar mijn cel gebracht? Een schrijnende pijn voelde ik in mijn hoofd. Wat ik daar had beleefd, moest tevens mijn organisme beleven. In die bewusteloosheid was ik weggebracht, het kon niet anders. Nu kreeg ik antwoord, naast mij sprak een stem en ik hoorde:
„De meesters hebben u kunnen bevrijden, in hun handen loste u op, of die demonen hadden u gedood, wat het breken van het koord beteekent.”
Mijn leider had mij gevolgd en ik was heel gelukkig. Nu begreep ik heel veel, ook al waren er krachten, die ik nog niet kende. In mijn hoofd was nu een leegte gekomen en mijn pijnen minderden. Een weldadige kracht ging nu door mij heen en dit waren de krachten van het hoogere bewustzijn. Ook daarvoor dankte ik mijn leider Hij gaf mij nu te kennen, dat Dectar mij spoedig zou komen halen en dat hij zeer tevreden was. Toen
220
legde ik mij neer en sliep in.

* *
*

Hoelang ik had geslapen, wist ik niet, maar die vreeselijke moe heid voelde ik niet meer. Eén gevoel overheerschte thans alle andere. Ik begreep nu, dat men met mij nog niets kon beginnen, dat ineenzinken deugde niet, voor al die moeilijkheden was ik niet voorbereid. Met dit resultaat kon ik tevreden zijn en toch had ik heel veel geleerd.

De duisternis loste langzaam op. Was mijn tijd reeds voorbij? Het kwam mij voor, dat ik hier eeuwen was geweest. Zou Dectar spoedig komen? Doch ik viel weer in slaap. Dan sloeg ik mijn oogen op en was er Echt om mij heen. De priester trad binnen en bracht mij naar Dectar.
„Dectar, o, mijn beste vriend, hoe lang was ik daar?”
„Je moet nog even geduld hebben, Venry, aanstonds kunnen wij spreken.”
Ik volgde Dectar naar buiten en toen hij dacht te kunnen spreken, zei hij: „Het is prachtig, Venry, het kon niet beter. Je bent nog niets waard, zoo kunnen de meesters je niet gebruiken, de duisternis breekt je.”
„Heb je alles kunnen volgen, Dectar?”
„Ja, Venry.”
„Buiten de meesters om, Dectar?”
„Ja, maar door hulp.”

„Weet je alles, Dectar?”
„Onze verbinding hebben wij mogen behouden, Venry, daardoor
kon ik je volgen.”
Ik trad mijn cel binnen en moest rusten. Dectar liet mij slapen
en toen hij weer bij mij kwam, voelde ik mij uitgerust. Eenige
dagen achtereen had ik gerust. Dadelijk begon ik vragen te
stellen.
„Weet je, Dectar, dat ik bijna krankzinnig was? Wat zal er met
mij geschieden, wanneer dit zeven dagen en nachten duren zal?”
„Dan is alles weer anders, Venry, je hebt dan een ander bewustzijn en bent
gereed. Heb je niet gevoeld, dat je krachtiger werd?”
„Maar ik ben toch opnieuw bezweken, Dectar?”
„Dat is heel goed, Venry. Toch begreep je, dat je hen allen had
kunnen tegenhouden, of, zooals het behoort, andere maatregelen
had kunnen treffen. Heb je die inwerking duidelijk gevoeld?”

fixed vorige mail gif en god like

egypte verder weg brengen dan kan het gewoon regenen

egypte verder weg brengen dan kan het gewoon regenen

water tussen de lijntjes kleuren

atoom wapens worden altijd bewaakt
en onder Toezicht en Ufo zeg maar error

door alle beveilig

Onze Wereld moet je veeeeeeeeeeeeeeeeeeel veel groter maken

meester josef zegt in zijn laatste boek die ik van hem kon krijgen

Uitdijen

maar je moet je wereld in je gedachten hemel op aarde Veel
VEEEEEEEEEEEEEEEEL groter maken

om de machten niet te stoten tegen bomen

Nu bezat ik macht en zou ik een ander kleed dragen. Ik boog voor allen diep mijn hoofd en wij gingen heen. .
Lyra.
In den hoogen koepel van den Tempel kreeg ik mijn nieuwe woning, in mijn vorige cel had ik maar één nacht geslapen. Dectar kon het niet aanvaarden, doch de feiten waren niet te loochenen. Zijn leven kon eerst nu beginnen, zijn groote liefde had hij ontvangen. In hem was de liefde, doch het priesterschap had hem dit bewustzijn gegeven. Diep in zijn ziel leefde deze groote kracht.
Ik kon nu gaan waarheen ik wilde, niet alleen tusschen leven en dood, doch tevens in den Tempel, alle gebouwen stonden nu voor mij open, er waren geen astrale muren meer, niets hield mij tegen. Ik schreef mijzelf de rust voor, die ik dacht noodig te hebben, want bevelen behoefde ik thans niet meer af te wachten. Als ik uitgerust en gereed was, wilde ik beginnen. Dectar zou „de weide" zien, ook dat behoorde bij mijn taak. Mijn leven was heel anders dan dat van hem. Toch voelden wij ons één, want wij zagen één wet, waardoor al het leven bezieling kreeg, en dat was „de Liefde". Een liefde, die tusschen leven en dood als een wet werd beleefd, en die ik daar had leeren kennen, maar die wet moesten alle menschen zich eigen maken. Als zij deze liefde wilden begrijpen, zou een ieder het groote geluk ontvangen, doch daarvoor moest men dienen. Ik liet Dectar tot mij komen en hij zei: „Is de grootmeester gereed om mij te ontvangen?"
„Kom, Dectar."
„Wanneer de Goden willen, dat je nog grooter wordt, beste Venry, dan ik zien en voelen kan, maakt het mij angstig. Ik vraag mij af, Venry, ben je wel zeker van jezelf? Ik kan de Goden niet voelen, maar in mij kwam angst, toen al die wonderen zoo maar voor mijn oogen plaats vonden. Je bent machtig, als geen van ons. Ik dacht je moeder te zien, Venry, is dat mogelijk?"
„Lag er angst in haar, Dectar?"
„Dat heb ik niet kunnen voelen, Venry, maar ik zag haar heel

onverwachts en ik dacht haar te begrijpen. Je leefde eigenlijk in je eigen omgeving. Voelde je je daar thuis?"
„Je hebt goed gezien, Dectar, mijn lieve Moeder waarschuwde mij, doch in haar was geen angst. Toen ik kind was, heeft zij mij hiervan verteld en thans zijn wij zoover. Maar bedenk, beste Dectar, ik ben slechts het instrument, ik ben eigenlijk niets. Al die wonderen zijn machtig en toch zoo eenvoudig. In hun oogen zijn het wonderen, omdat zij zich blindstaren op macht en het neerknielen van hun slaven heerlijk vinden. In mij zal je die eigenschappen niet zien, Dectar, door jou heb ik geleerd eenvoudig te zijn, maar wie mij anders ziet, heeft van eenvoud geen begrip. De Goden willen, dat wij wonderen beleven, doch het kleinste insect is daartoe in staat, want het behoort tot het leven van „Hem", die aan ons het leven gaf. In het allerkleinste wezen

ligt die kracht, Dectar, maar in ons het bewustzijn ervan. Er is slechts één God, mijn vriend, die aan al Zijn Leven gevoel en bezieling gaf; één vonkje, dat van den hemel valt, vertegenwoordigt „Hem”, door wien al deze wonderen zijn. Het is maar een vonk en toch is zij in staat Zijn Grootheid te vertegenwoordigen, want zij geeft licht. Maar vertel mij, beste Dectar, ben je gelukkig?”
„O, Venry, ik ben zoo gelukkig.”
„Ja, Dectar, nu zijn wij ons zelf, doch wij beiden gaan verder. Jij in de liefde, maar ik moet mijn taak afmaken. Ik vraag echter, vertel mij, als je alles weet en jezelf kent, het bewustzijn in je gekomen is en op wolken zweeft, als je je tweelingziel aan het hart drukt, die je door leed en smart hebt verdiend, wat je dan voelt?
Maar wanneer je straks op „de weide” bent, beste Dectar, zal je dan weten of de dingen, die je in andere levens bezat, grooter waren dan dit geluk? Ik wil weten, mijn vriend, of een kroon machtiger is dan de liefde, ook al ben ik ervan overtuigd wat je antwoord zal zijn, zooals het groote geluk dat nu in je is en uit je straalt, ook mij dan zal toelachen. Maar ik vraag mij nu reeds af, beste vriend, of je daarvoor wel de krachten bezit en of je niet zal bezwijken. Wat zal je doen, Dectar, als je hart is vervuld
303
van de liefde? Wanneer je in het luchtruim zweeft en naast je je tweelingziel, hoe zullen dan je gevoelens zijn?” Als je „ingaat”, beste Dectar, in een Tempel die ver boven alle Tempels verheven is, hoe zullen je gevoelens zijn, mijn vriend, als je één-zijn volmaakt is? Dat alles wil ik van je weten, Dectar, jij moet het mij zeggen, jij leeft in dat reine geluk. Doch ik ga thans zien, mijn vriend, luister.
Wij moeten heel voorzicht
Wij moeten heel voorzichtig zijn, want de Opperpriester is vertoornd. Maak je echter over niets ongerust, ik ben gereed. Doch nu het volgende. Nu beleef je dat machtige en onbegrepen geluk, doch later, Dectar, wellicht eeuwen later, ontvang ik die liefde en dan zal jij de groote vleugelen bezitten. In

De Goden willen, dat wij wonderen beleven, doch het kleinste insect is daartoe in staat, want het behoort tot het leven van „Hem", die aan ons het leven gaf. In het allerkleinste wezen ligt die kracht, Dectar, maar in ons het bewustzijn ervan. Er is slechts één God, mijn vriend, die aan al Zijn Leven gevoel en bezieling gaf; één vonkje, dat van den hemel valt, vertegenwoordigt „Hem", door wien al deze wonderen zijn. Het is maar een vonk en toch is zij

, mijn vriend, als je één-zijn volmaakt is? Dat alles wil ik van je weten,

Dit is de meest fundamentele vorm van eenheid, die als volgt wordt beschreven:

- **Liefde als Universele Wet** In het verhaal van Venry en Dectar wordt gesteld dat hun eenheid voortkomt uit het zien van "één wet, waardoor al het leven bezieling kreeg, en dat was „de Liefde"".

  1

- **Eenheid met Alles** Eén-zijn wordt gelijkgesteld aan een "eenzijn met alles". Dit is een diep, universeel contact dat te maken heeft met ziel en geest.

  2

- **Verbinding met God** Door zich met de schoonheid van de natuur, zoals een bloem, te verbinden, verbindt men zich met de Schepper, omdat "God ons beiden het leven heeft geschonken" en hen "een" maakte. Dit betekent dat het leven van de mens en de rest van de schepping "eeuwig verbonden" zijn door één leven en één liefde.

  3

er was iemand die mijn denken aan het wassen was

ik ben leven geven
denken meer perfectie geven

ben wel weer wat hersens cellen kwijt :(

Advies: Als men 'weg valt', is het advies om te 'luisteren naar je adem'.

op adem komen om Sferen van licht

Dark donker zwart in de nacht met rood Bloemen

Jeus wordt beschreven als een **„geestelijke prins”** en **„prins van de Ruimte”**, een leven dat de wereld zal moeten verwerken en waarvan de wijsheid pas na veertig jaar, of eerder, zal komen.

- Een van de belangrijkste lessen over naastenliefde wordt geciteerd als een uitspraak van Christus: **„In mijn Vaders huis zijn vele woningen”**.

  1

door dat ik niks gegiezeert
Lijk het soms dat video RAAM het wezen Echt verteld Wat hij of zei wilt vertellen en
ALLES LIVE IS MAAR OOK ALLES IS LIVE

andere stilte naderde, weer anders dan
zoo straks, dan gisteren, en eergisteren, deze was wéér dieper,
nog rustiger zou ik zeggen.
Het moet na middernacht zijn geweest, dat ik de zachte schreden
van den dood hoorde naderen. Met Hem moest er een ijskoude
luchtstroom tot mij komen; nu echter werd ik hevig warm.
Zijne Majesteit was in aantocht. Lang behoefde ik niet te wachten
en als een waarachtige gestalte zag ik Hem voor mij. Hij zei
tot mij: „Goeden nacht, beste Venry.”
„Goeden nacht, Majesteit, gij keert tot mij terug?”

andere arabie landen willen ook trump horen

new task vision from trump

brb10min